

ЕРЛЕНД
ЛУ

НАЇВНИЙ.
СУПЕР

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2011

Стіна

У мене двійко друзів — один добрий, а другий такий собі, не дуже. І ще у мене є брат.

На вигляд він, мабуть, не такий симпатичний, як я, — але взагалі-то може бути.

Зараз мешкаю у братових апартаментах — визичив ненадовго, поки той скородить світами. А тут і справді хороми. Є в нього трохи тих грошенят. Бог його зна, чим він на хліб заробляє. Я якось мало тим цікавився. Купує там щось, чи, може, продає. А зараз кудись повівся. Навіть сказав, куди. Я десь ще записував. Здається, в Африку.

Залишив мені номер факсу й записку, у якій просив пересилати всі його листи й повідомлення. Отака у мене невеличка робота. Легко, зрозуміло й не тисне на голову.

За те дозволив мені тут у нього пожити.

І я це дуже ціную.

Це якраз те, чого мені зараз треба.

Трохи часу на спокій.

Віднедавня моє життя завершило у якийсь дивний керунок. Туди, де я втратив до нього смак.

Мені виповнилося двадцять п'ять. Кілька тижнів тому. Ми з братом вечеряли тоді разом у наших батьків. Усе було смачно. Особливо торт. Побалакали про те про се. Аж раптом, сам собі дивуюся, як, ні сіло ні впало, беруся докоряти своїм батькам за те, що вони так і не наполягли, щоб я серйозно зайнявся спортом. І що то на мене напало?

Нагородив дурні. Мовляв, був би собі нині професійним спортсменом. Був би завжди у формі. Мав би гроші. Вічно бдесь мандрував. Мені ще й поталанило заявити, що це не чиясь там, а саме їхня провина, що я нічого не добився, і що моє життя стало таким-от пустим і нудним.

Я потім перепросив.

Але тим все не обійшлося.

Того ж вечора грали ми з братом в крокет. Узагалі, таке не часто трапляється. Наш старий набір для крокету давно зігнув під коморою. Довелося об'їздити чимало заправок, доки ми надібали новий. Брат розрахувався за все однією зі своїх кредитних карток. Потім ми повідміряли кроками відстані й навиставляли в батьківському садку містків, забувши в землю кілки. Я вибрав собі червону кулю, мій брат — жовту¹. Не знаю, чи обирали ми ті ж самі кольори, коли були малими. Все так забувається.

Розпочали гру, і спочатку все йшло добре. Я блискуче пробив попід перші два містки. Здобувши право на наступний удар, пробив знову. Я був на висоті. Став «розбійником»² набагато раніше, ніж мій брат, загнав свою кульку за дерево³, та й приліг собі на травичку почекати на нього, — посміюючись та розсипаючи жартами. Одне слово, настрої у мене був піднесений.

---

¹ Зазвичай у грі в крокет червоними і жовтими кулями грають не суперники, а партнери по парній грі.

² «Розбійником» стають після першого кола (зазвичай ігрове поле обходять двічі). Дає право крокетувати кулю суперника — відбивати своєю кулею кулю суперника в невігідне положення.

³ Страхуючись.

Коли ж мій брат почав обережно позирати у кущі, сміятися відразу перехотілось.

Я вмить здогадався, що він собі надумав.

— Ну, без цього можна було б і обійтися, — сказав я.

Хоч і знав, що він не послухає. Він діловито припер свою кулю правою ступнею і почав прицілюватися — шукати таку траєкторію, щоб його удар завдав найбільшої шкоди. Довго він отак стояв, прицінюючись до краю садка¹. Там, де йому настає кінець. Там, де трава перестає бути травою, а перетворюючись на суцільний мох. Він кілька разів обережно замахнувся — тренувався. Хотілося пересвідчитись у тому, що зможе змобілізувати в ударі всі свої сили, та й у тому, що не вперіщить собі кийком по ступні — це було б найбільш принизливо. Та й загнав мою кулю в отой велетенський кущ. Загнав мою червонесеньку кульку в глиб того клятого куща. Аж у самісіньку середину.

Туди, куди ніколи не проникає сонячне проміння.

Удар був — чесно кажучи — фантастичний. Там годі було чимось дорікнути. На його місці я б зробив так само, не вагаючись.

Мене приголомшило інше — власна реакція.

Мій план був простий і досить підлий. Прилягти собі посеред садка й вдавати, ніби мене взагалі цілий світ не обходить, а тоді засандалити його кулю на таку відстань, що йому й не снилося. Якщо б я не влучив — не мав би ніякої гризоти, він же й першого кола не обійшов. Коли ж би вдалося поцілити — зарив би його кулею об фінішний кілок² зі

---

¹ Гра в крокет полягає в тому, що гравці змагаються, хто швидше перейде ігрове поле й закотить свою кулю за фінішний кілок.

² Гра припиняється, якщо куля вдаряється об фінішний кілок, навіть якщо гравці ще не обійшли коло двічі попід кожен місток.

швидкістю багато кілометрів за годину, а потім оформив би все тріумфальним «ні» на його пропозицію зіграти ще раз.

Тепер про все це можна було забути.

Я знову не вцілив. Брат став «розбійником», а моя черво-на куля похована в кущах.

Проте я не поступався. Дуже хотілося повернутися на рів-ні позиції. А надумав я ось що: загатити його кулю під автівку. Це єдине, що мною керувало. Провчити його. Забити його жовтесеньку кульку якимось так, щоби вона застрягла під автів-кою. Щоби він мусів лізти навпочіпки, та що там, плазувати на череві, щоби вимастився весь у болоті й почав матюкатися.

Але спершу треба було принаймні вибити свою кулю з кущів. Я розгріб листя й попригинав гілки. Присвітив ліхтариком — туди-сюди по тих заростях. Розгледів нарешті у самій серединці. Червоного кольору видно не було, та це вона, жод-ного сумніву. Мій брат, звісно, стояв собі збоку, регочучи.

Я переказав ліхтарика собі у зуби й поповз у кущі. Там було вогко, і, вочевидь, кількість позначок вище нуля можна бу-ло підрахувати на пальцях. З того часу я той кущ назавжди зненавидів. Ну, зараз як вгачу! Приміряюся. Отак мало би бути добре. Я чомусь був упевнений в тому, що до моєї пе-ремоги залишалися лічені секунди.

Я покажу йому, тому своєму братові, сволота така.

Але від того куща мені вдалося відійти щойно через три удари. І в той час, коли я зчісував із себе гниле листя й брили болота, — все ще стискаючи в зубах ліхтарик, — мій брат знову загнав мене в той кущ.

Це одна з причин, чому я гадаю, що в душі мій брат, напевно, не такий добрий, як я. Мені б ніколи не спало на думку забити його в отой кущ двічі. Один раз — то так. Але два — навряд чи.

Я засвітив ліхтарика й знову вибив свою кулю з кущів. Коли моєму братові заманулося повернути це втретє, він не вцілив, — тож настала моя черга. Але я щось недобре розрахував з ударом під автівку і поцілив трохи не з того боку, тож нічого не вийшло. Вочевидь, перехвилювався.

І тоді він блискавично довів гру до кінця. Вдарив моєю кулею об фінішний кілок, — та й було по всьому.

Якусь хвилю ми так і стояли на місці, сварячись. Я звинуватив брата в малюванні, ми знову почитали правила, а потім дали продовжили сваритися. Я наговорив там такого, що в жодні рамки не вписувалося.

Урешті мій брат спитав, чи у мене бува чого не трапилося. Що з тобою? — отак і спитав.

Щойно я зібрався йому відповісти, що начебто нічого не трапилося, що все нормально, як відчув, що у мене всередині щось наростає. Це «щось» було великим і гидким. Раніше я ніколи такого не відчував, тож спочатку не міг вимовити й слова. Натомість гепнув на траву й почав термосити головою. Брат підійшов і сів поруч. Поклав руку мені на плече. Так ми ще ніколи в житті не сиділи. Я заплакав. Уперше за багато років. Це, напевно, мого брата геть ошелешило. Він почав вибачатися, що був такою свинею під час гри.

Для мене раптом все втратило зміст. Отак несподівано. Моє власне життя, існування інших людей, звірів і рослин — увесь світ. Усе якось перестало триматися купи.

Я розповів це братові. Але зрозуміти, про що це я, йому не загрожувало. Він підвівся, сказав, мовляв, та що ти, shit happens¹, все буде добре. Він спробував схопити мене за коліна, погепати по-братньому по животі, трохи покричав.

---

¹ Буває (англ.).

Зміст

Стіна	5	Перспектива	111
М'яч	12	Рука	113
Дерево	18	Форма	115
Час	23	Рентген	118
Велосипед	29	Сенс	120
Учитель	34	Маніфест	122
Життя	38	N	123
Ліс	39	Місто	128
Звірі	45	Собака	133
Їх було четверо	53	Хопі	137
Дошка-гупанка	55	1-800-Parks	143
Вакуум	62	Бібліотека	147
Пташка	65	Парк	150
Дівчина	68	Тупіші	152
Всесвіт	77	Близькість	155
Crazy Love	83	Котику маленький	157
Кохані дівчата	91	Шолом	163
Папа	92	Папірець	166
Ліфт	94	Багато	168
Пол	96	Будинок	175
Дощ	101	Дерева	179
Поцілунок	105	Переліт	187
Зловісно	108	Відповідь	189